

בש"פ 8730/13 - מדינת ישראל נגד איאד הייב

בבית המשפט העליון

בש"פ 8730/13

לפני: כבוד השופט א' שהם

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: איאד הייב

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 23.12.2013, במ"ת 011761-09-13, שניתנה על ידי כבוד השופט ת' כתילי - סג"נ

תאריך הישיבה: כ"ב בטבת התשע"ד (25.12.2013)

בשם העוררת: עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיב: עו"ד גיל דביר; עו"ד תומר שוורץ

החלטה

1. זהו ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 23.12.2013, במ"ת 11761-09-13, שניתנה על-ידי כבוד השופט ת' כתילי, סג"נ, בגדרה הוחלט על שחרורו של המשיב ממעצר בתנאים מגבילים.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. בכתב אישום שהוגש נגד המשיב, ייוחסו לו עבירות כמפורט להלן: עבירות בנשק (נשיאה והובלה - נשק), לפי סעיף 144(ב) רישא ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירות בנשק (החזקה - נשק), לפי סעיף 144(א) רישא ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; והסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע, לפי סעיף 43 ביחד עם סעיף 62 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

3. כתב האישום מתאר קשר פלילי בין המשיב לבין בן דודו, ג'אסם הייב (להלן: ג'אסם), שהוא חייל בשירות סדיר בחטיבת גולני, וכאשר שניהם מתגוררים בכפר טובא זנגריה. נאמר בכתב האישום, כי ג'אסם שימש, במסגרת שירותו, כנהג רכב משוריין כבד המכונה "נמר" (להלן: נמר). לקראת תרגיל שהיה אמור להערך בחודש יוני 2013, הוצב ג'אסם, עם יחידתו, בשטח כינוס הסמוך לבסיס "מחנה יואב" ברמת הגולן, במסגרת תפקידו כנהג נמר. צוין בכתב האישום, כי בנמר בו נהג ג'אסם ובנמר שהיה בסמוך לו, הוצבו שני מקלעים מסוג "מאג".

לפי הנטען בכתב האישום, קשרו המשיב וג'אסם, ביחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, קשר לגנוב את המקלעים משטח הכינוס "לסחור בהם ולהפיק תמורה כספית ממכירתם". לשם מימוש תוכנית הקשר ועל-מנת למנוע את חשיפתם, סיכמו המשיב וג'אסם, כך נטען, כי התקשורת ביניהם, בסמוך למועד גניבת המקלעים, תתבצע תוך שימוש בשני כרטיסי סים "מבצעיים", שיופעלו אך ורק לצורך זה. עוד נטען, כי לצורך מימוש תוכנית הקשר, ערך המשיב סיור מקדים, בלילה שבין 15-16 יוני 2013, במהלכו הוא הגיע ברכב בסמוך לשטח הכינוס, "ובחן את דרכי הגישה אליו".

העוררת הוסיפה וטענה, כי בלילה שבין 17-18 יוני 2013, הפעילו המשיב וג'אסם את כרטיסי הים המבצעיים שהיו ברשותם. המשיב יצא מכפרו ברכב ונסע לשטח הכינוס, שם הוא פגש את ג'אסם, והשניים גנבו את מקלעי המאג והעבירו אותם לרכבו של המשיב. עוד נטען, כי המשיב עזב את שטח הכינוס ונסע מהמקום כאשר שני מקלעי המאג ברשותו.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה העוררת בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים במשפטו. נטען בבקשה, כי ברשות העוררת ראיות לכאורה טובות, לשם הוכחת אשמתו של המשיב, ומנתה, בין היתר, ראיות אלה: מחקרי תקשורת, הודעות חיילים ששהו בזירת האירוע, אמרות מפלילות של המשיב, עדויות שוטרים, דו"חות פעולה, וכיוצ"ב.

בהתייחס לעילת המעצר, ציינה העוררת, כי קיימת בעניינו של המשיב חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), מאחר שמדובר בעבירות בנשק המוגדרות כעבירות בטחון. עוד נטען, כי קמה בעניינו של המשיב עילת המסוכנות הכללית, הכרוכה בטבורה לעבירות בנשק. עוד צוין בבקשה, כי לחובת המשיב 4 הרשעות קודמות, הכוללות עבירות אלימות, רכוש, ועוד. הוא ריצה בעבר תקופת מאסר בת 14 חודשים וכן מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. לגישת העוררת, עבר זה מלמד כי המשיב אינו ראוי לאמון וכי אין להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

החלטתו של בית משפט קמא בבקשה למעצר עד תום ההליכים

5. לאחר שבית משפט קמא נדרש בהרחבה לטיעוני הצדדים, בכתב ובעל-פה, בנושא קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האשמה, נקבע, כי "קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המשיב לגניבת הנשק, ואולם ככלל הראיות כולן נסיבתיות, אין ראיות ישירות וחד משמעיות". בהמשך, קבע בית המשפט, כי "משקלן המצטבר של הראיות הקיימות אינו בעוצמה המצדיקה קביעה גורפת לפיה המשיב יעצר עד תום ההליכים ללא אפשרות שחרור לחלופה, כפי שביקשה המאשימה".

אשר לעילת המעצר, ציין בית משפט קמא כי קמה בעניינו של המשיב עילת מסוכנות סטוטורית. כלי הנשק שנגנבו לא נתפסו, ואין לדעת לאילו ידיים עשויים כלי הנשק הללו להתגלגל. לאחר שהחלו המעצרים בפרשה, עזב המשיב את ביתו והסתתר במקום מסתור עד שנתפס על-ידי המשטרה, דבר המקים חשש משיבוש מהלכי המשפט, וזוהי עילת מעצר נפרדת, בהתאם לסעיף 21(א)(א) לחוק המעצרים. בית המשפט עמד על עברו הפלילי המכביד של המשיב, הגם שאין מדובר בהרשעות בתחום עבירות הנשק.

לאחר הדברים הללו, ולנוכח עוצמת הראיות שאינה גבוהה, הגיע בית משפט קמא למסקנה, כי ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור המשיב בתנאים מגבילים. לפיכך, הופנה המשיב אל שירות המבחן לצורך הכנת תסקיר מעצר בעניינו.

6. בתסקיר מעצר מיום 18.12.2013, נאמר כי המשיב הוא כבן 27, נשוי, אשר סיים לדבריו 12 שנות לימוד. בעברו הרשעות רבות בעבירות רכוש ועבירות אלימות והוא שוחרר, לאחרונה, מהכלא בשנת 2010. המשיב טען, כי לאחר שסיים לרצות את עונשו הוא עשה שינוי באורחות חייו, הוא ניתק את הקשרים עם חבריו הקודמים, והחליט להיות מרוכז במשפחתו ובעבודתו. המעורב הנוסף בכתב האישום, ג'אסם, הוא בן דודו, אך, לטענתו של המשיב, הוא לא ידע על כל התנהגות בעייתית או פורצת חוק מצידו של ג'אסם. לנוכח התרשמות קצינת המבחן מהצדדים החיוביים של המשיב, הומלץ על חלופת מעצר במסגרת ביתית, "בפיקוח אנושי מלא, סמכותי, מציב גבולות ותומך".

נבחנה האפשרות לחלופת מעצר בירכא, שם מתגוררים בני משפחתו המורחבת של המשיב, ונמצא כי המפקחים המוצעים הם "אנשים אחראיים, רציניים וסמכותיים". לפיכך, המליץ שירות המבחן לשחרר את המשיב למעצר בית מלא בירכא, בבית משפחת אבו חמדה. במקביל, הומלץ להטיל על המשיב פיקוח מעצר שמסגרתו הוא ישתתף בקבוצה "העוסקת בקשיים העולים במסגרת מעצר הבית".

7. בהחלטה משלימה מיום 23.12.2013, החליט בית משפט קמא לאמץ את המלצות שירות המבחן, ולאחר חקירת המפקחים המוצעים, קבע כדלקמן:

א. המשיב ישהה במעצר בית מלא ובאיזוק אלקטרוני בביתו של וליד אבו חמדה בירכא, תחת פיקוחם של שלושה מפקחים.

ב. המשיב יפקיד ₪ 25,000 במזומן או בערבות בנקאית ויחתום על ערבות עצמית בסך 30,000 ₪.

ג. כל אחד מהמשמורנים - מפקחים, יחתום על ערבות צד ג' בסך 30,000 ₪.

ד. ניתן צו האוסר את יציאתו של המשיב את גבולות המדינה.

לבקשת המדינה, עוכב שחרורו של המשיב עד ליום 25.12.2013 "ועד בכלל" (בהערת אגב אציין, כי ראוי היה לקבוע גם את השעה שבה אמור לפקוע מועד עיכוב השחרור - א.ש.).

העוררת הגישה ערר על החלטת השחרור, וביום 25.12.2013 התקיים דיון בערר זה, במעמד הצדדים.

הערר על החלטתו של בית משפט קמא

8. בהודעת הערר נטען, כי בניגוד למסקנתו של בית משפט קמא, קיימות בידי העוררת ראיות לכאורה משמעותיות, המוכיחות את אשמתו של המשיב. עוד נטען, כי אין בנמצא, במקרה דנן, נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. צוין על-ידי העוררת, כי מדובר בגניבת שני מקלעי מאג שהיו על גבי שני רכבים צבאיים, כאשר נשק התקפי ורב עוצמה זה, לא נתפס עד היום. כמו כן, הזכירה העוררת את עברו הפלילי המכביד של המשיב, שבגיננו הוא אף ריצה תקופות של מאסר בפועל.

אשר לתשתית הראייתית, טענה העוררת כי מדובר במארג ראיות שיש בו כדי לבסס לכאורה את אשמתו של המשיב. בין היתר, פרטה העוררת ראיות נסיבתיות אלה:

א. מחקרי תקשורת המלמדים, כי עובר לאירוע הגניבה ובזמן הגניבה, עמד המשיב בקשר טלפוני ישיר עם שותפו ג'אסם, והמשיב עצמו אוכן בדרכו מביתו לזירת האירוע ובחזרה לביתו. עוד נטען, כי התקשורת בין המשיב לבין ג'אסם בוצעה באמצעות כרטיסי סים "מבצעיים", במטרה להסוות את זהותם.

ב. התנהגותו של המשיב בסמוך למועד מעצרו של חשודים נוספים בפרשה מחזקת את הראיות נגדו. זאת שכן, מיד עם מעצר המעורבים האחרים, הוא נמלט מביתו והסתתר במקום מרוחק, עד שנעצר במקום המסתור.

ג. בחומר החקירה מצויות מספר אמירות מפלילות של המשיב. כך למשל, במהלך החקירה, בתאריך 28.8.2013, כאשר המשיב היה בהפסקת עישון, הוא אמר לחוקר כי הוא מעוניין "לסיים עם זה", הוא מוכן להחזיר את שלקחו, והוסיף כי הוא יכול להחזיר את הנשקים, כיוון שרק לו יש שליטה עליהם. לשם כך, ביקש המשיב להשתחרר ל-48 שעות ואז יחזור עם שני כלי הנשק שנגנבו.

ד. בדיון שהתקיים בערר, מסרה באת כוחה של העוררת, עו"ד עידית פרג'ון, כי ג'אסם, הנותן את הדין בפני בית דין צבאי, הודה כי אחד מבני משפחתו היה מעורב במעשה, והביע את חששו כי שמו של האיש מופיע בטלפון הסלולארי שלו.

ה. ראייה משמעותית נוספת נובעת משיחה שקיים המשיב עם מעורב אחר בפרשה ובמהלכה הוא הסביר בפרוטרוט כיצד מפרקים נשק מסוג מאג. לדברי עו"ד פרג'ון, הצליחו החוקרים לפרק מאג, בהתאם לתדרכו ולהנחיותיו של המשיב.

העוררת טוענת, כי ראיות אלה בהצטרותן, יוצרות תשתית ראייתית נסיבתית בעלת עוצמה גבוהה, ובהינתן העובדה כי מדובר בגניבת שני מקלעים, שלא נתפסו, יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו.

תגובת המשיב לערר

9. בא כוחו של המשיב, עו"ד גיל דביר, טען בתגובתו לערר, כי אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה, אלא שלטענת המשיב מדובר בראיות שעוצמתן אינה מן הגבוהות. בהתייחס, באורח ספציפי, לראיות הנסיבתיות נטען על-ידי עו"ד דביר, כי: אין ראיה מספקת לקיומם של טלפונים "מבצעים"; אין ללמוד מהשיחה שקיים המשיב בנוגע לאופן פירוקו של מקלע המאג, כי המשיב היה מעורב בגניבה; אין ראיה חד משמעית כי בוצעה עבירה שבמהלכה נגנבו הנשקים; הטענה כי המשיב ניסה למלט את עצמו מאימת הדין נסתרת מעצם העובדה כי הוא לא נטל עימו "תיק לבריחה"; מה שמכונה על-ידי העוררת כ"סיור מקדים" בשטח, אינו אלא נסיעה תמימה למקום, כדי לספק סיגוריות לחברו; ההתבטאות המיוחסת למשיב, לפיה הוא מסר לחוקר כי ביכולתו להחזיר את כלי הנשק, נאמרה מתוך לחץ החקירה, ואין בה כדי להעיד על מעורבותו של המשיב בפרשה.

מכלול זה משמעו כי קיימות ראיות לכאורה, אך לגישתו של עו"ד דביר, אין מדובר בעוצמה מספקת לצורך מעצר עד לתום ההליכים. עוד נטען, כי עברו הפלילי של המשיב אינו מכביד, כאשר שירות המבחן המליץ על שחרורו לחלופת מעצר, בתסקיר שהוגדר על-ידי בא-כוח המשיב כ"תסקיר פנטסטי".

לאור האמור, התבקשתי לדחות את הערר.

דין והכרעה

10. השאלה העיקרית המתעוררת במסגרת ערר זה נוגעת לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתו של המשיב. זאת, בהינתן העובדה כי מדובר בראיות נסיבתיות, ושעה, שטענתו המרכזית של המשיב הינה כי עוצמתן של ראיות אלה אינה גבוהה.

אפתח את הדיון, בנושא הראיות הנסיבתיות באופן כללי, ובהמשך אתמקד בשילוב ההלכה בנושא זה עם הוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

11. בע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל (7.11.2012), ציינתי, בהקשר לנושא הראיות הנסיבתיות, כי:

"ראיה נסיבתית הינה ראיה שממנה ניתן, על דרך ההיסק ההגיוני, להגיע למסקנה בדבר קיומה של עובדה הטעונה הוכחה... בית משפט זה עמד, לא אחת, על כך, שכוחן של ראיות נסיבתיות, כמוהו כמשקלן של ראיות ישירות וכי ניתן לבסס עליהן הרשעה... יחד עם זאת, נקבע כי הדבר יעשה לאחר שבית המשפט נתן את דעתו למכלול הראיות הנסיבתיות שהובאו בפניו והעמיד את הסבריו של הנאשם, במבחן ההגיון, השכל הישר וניסיון החיים, ולאחר זאת הגיע למסקנה, יחידה וחד משמעית, לפיה לא נותר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם..."

ובהמשך נקבע כי:

"לעיתים, עשויה הרשעה בדין להתבסס על מקבץ של ראיות נסיבתיות, שגם אם בכל אחת מהן, כשלעצמה, לא די כדי להוכיח את האשמה, משקלן המצטבר מכריע את הכף ומוביל להרשעה..." (שם, בפסקאות 27 ו-28).

ועוד ראוי להביא מדבריו של השופט י' דנציגר בע"פ 8279/11 מור נ' מדינת ישראל (1.7.2013), בפסקה 57:

"הרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות אפשרית אם המסקנה המרשיעה העולה מהן גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת... הרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מגבש תשתית ראייתית מספקת... מזומנות, ראיה נסיבתית היא חלק מפסיפס אשר רק התבוננות אינטגרטיבית בכל חלקיו משלימה את התמונה העובדתית לכדי מסכת שלמה וקוהרנטית. לעתים קשה לבודד כל חוליה מתצרף הראיות, אך גם אין כל צורך בכך, אלא יש לבחון את הדברים בראיה כוללת ומקיפה" (וראו גם, ע"פ 9710/10 הלל נ' מדינת ישראל (7.11.2013); ע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל (24.1.2011); ע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ' (22.4.2010)).

12. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים מורה, כי בית המשפט לא ייתן צו מעצר עד לתום ההליכים, אלא אם נוכח כי "יש ראיות לכאורה להוכחת האשמה". כפי שציינתי בבש"פ 8679/13 מדינת ישראל נ' פלוני (1.1.2014):

"בגדר זאת, על בית המשפט להשתכנע כי הפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר, כי חומר זה, לאחר עיבודו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר" (וראו לעניין זה, בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996); בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012); בש"פ 4667/12 אזולאי נ' מדינת ישראל (28.6.2012); בש"פ 5684/12 מדינת ישראל נ' טלאלקה (23.7.2013)).

13. ההלכה הנוגעת לשאלת קיומן של ראיות לכאורה, חלה גם מקום בו חומר הראיות כולו מבוסס על מארג של ראיות נסיבתיות, וניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה ככל שגלומה בחומר הראייתי הנסיבתי אפשרות סבירה להרשעה בתום ההליך העיקרי (ראו, בש"פ 3255/13 חרב נ' מדינת ישראל (20.5.2013); בש"פ 2911/08 שוקרון נ' מדינת ישראל (10.4.2008); בש"פ 4306/09 אבו ואסל נ' מדינת ישראל (4.6.2009); בש"פ 1636/13 קאניאוונג נ' מדינת ישראל (24.3.2013)).

יפים לעניין זה, דבריו של השופט נ' הנדל בבש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012), (להלן: בש"פ ניאמצ'יק), בנושא דיון ועוצמתן של הראיות הנסיבתיות, בהליכי מעצר עד תום ההליכים:

"תיתכנה שלוש אפשרויות. הראשונה - הראיות לכאורה הנסיבתיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת. אם כך, כמובן, עמדה התביעה בנטל. השנייה - הראיות לכאורה הנסיבתיות אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם יינתן להן מלוא המשקל, ואף בהערכה שכך יהא לאחר סיום ההליך העיקרי. היה וכן, לא עמדה התביעה בנטל המקדמי לגבי אותה עבירה. השלישית - עניינה כולל גם מעין מקרה גבול. הראיות לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. אם כך, עמדה התביעה בנטל הנדרש בהליך הביניים של מעצר עד תום ההליכים" (שם, בפסקה 8).

ומן הכלל אל הפרט

14. עיון בראיות שברשות העוררת, אשר פורטו בהרחבה בהחלטתו של בית משפט קמא, מלמד על קיומן של ראיות נסיבתיות, אשר "מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת", כלשונו של השופט הנדל בבש"פ ניאמצ'יק. אינני תמים דעים עם בית משפט קמא, כי מדובר בראיות לכאורה בעוצמה שאינה מצדיקה את מעצרו של המשיב, עד לתום ההליכים במשפטו. בין יתר הראיות שהוצגו על-ידי העוררת, מדובר במחקרי תקשורת המעידים על שיחות אינטנסיביות בין המעורבים בפרשה; בקיומם של טלפונים מוכוונים מטרה שכוננו על-ידי העוררת כטלפונים "מבצעיים"; בראיות על קיומו של סיור מקדים בזירת האירוע, על ידי המשיב; בעדותו של אדם בשם מחמוד שמסר כי המשיב הגיע באחד הימים לביתו ומסר לו כי עשה טעות והסתבך בגניבת נשקים; בשיחה עם ג'אסם במסגרתה הועברו הנחיות בנושא פירוק מקלע מסוג מאג; והסתלקותו של המשיב מהבית כאשר החלו המעצרים בפרשה.

ראיה בעלת משקל נכבד ביותר, המגעת כדי ראשית הודיה, מצויה בדבריו של המשיב אל החוקרים, במהלך הפסקת עישון. בין היתר, אמר המשיב "אני רוצה שיהיה לכם טוב שתקבלו בחזרה את מה שנלקח מהצבא, ויהיה לי טוב שאני לא יהיה הרבה זמן בכלא". בהמשך, אמר המשיב, כי הוא מבקש להשתחרר ל-48 שעות "ואז בסיום הזמן הזה אני בא בחזרה עם שני הכלים שנגנבו". המשיב הוסיף, וציין לגבי כלי הנשק "כי אין שום בעיה עם השניים שניהם נמצאים ללא בעיות במקום בטוח". בא כוחו של המשיב לא הכחיש את עצם הדברים, ולא ניתן על-ידו הסבר מניח את הדעת להתבטאויותיו של המשיב, באופן המתיישב עם חפותו.

לאור האמור, הנני סבור כי עלה בידי העוררת להציג מארג של ראיות לכאורה, שיש בו כדי לבסס את אשמתו של המשיב, מבלי שחלה פגיעה בעוצמתן של הראיות.

15. כאמור, לא היתה מחלוקת לגבי קיומה של עילת מעצר בעניינו של המשיב, וכפי שנאמר בבש"פ 9306/12 גלם נ' מדינת ישראל (9.1.2013) "אין צורך להכביר במילים על חומרת עבירות נשק, על מסוכנותם, ועל כך כי השחרור לחלופת מעצר בעבירות אלה הוא החרגי, וכי יש צורך בטעמים מיוחדים לשם החלתו" (וראו גם, בש"פ 3757/11 פלוני נ' מדינת ישראל (15.6.2011) והפסיקה המאוזכרת שם).

במקרה שלפנינו, אין למצוא נסיבות חריגות, המצדיקות את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, וזאת גם בשים לב לעברו הפלילי שאינו מן הקלים.

סוף דבר

16. לאור האמור, הערר מתקבל והמשיב יימצא במעצר עד לתום ההליכים במשפטו.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ד (5.1.2014).

שׁוֹפֵט
